

Partijtje in Groningen

Bart-Piet Mulder

18 december j.l. wachtte ons tweede team de zware uitwedstrijd tegen Unitas in Groningen. “Zwaar” dan vooral in de zin van lang reizen, qua duur de partij makkelijk overtreffend. Geen reizen om tegen een onnodige nederlaag aan te lopen natuurlijk.

In dat opzicht herinner ik mij een partij uit de Franse competitie van mijn club Noyon tegen Maromme, een uitwedstrijd in de buurt van Rouen (dec 96).

Best een aardige partij toch verloren, zondagavond rond een uur of 7, ja en dan terug met een nul, dat is niks; slecht verlichte, bochtige weg, mistig, nog niet gegeten, half twaalf bij de Frans-Belgische grens, nou reken de rest maar uit. 3 uur thuis ofzo en een paar uur later is het weer “gewoon” maandagochtend.

Dit keer was sowieso een stuk beter, want het was dichterbij en het teamgevoel maakt een hoop goed, mocht het uit de hand gelopen zijn.

Bij aankomst in Groningen doken we snel de bus in, want het was echt pokkenweer (dat vertaalde zich later in natte sokken, omdat mijn schoenen lekkage vertoonden; vooral die ene). En ondanks het feit dat de chauffeur zogenaamd niet wist in welke straat wij moesten zijn (gewoon omgekocht; dat kan een nadeel zijn van uitwedstrijden), wij een halte te vroeg uitstapten en ook nog de verkeerde kant opliepen (wat dus vooral door één voet minder gewaardeerd werd) waren we toch nog ruim op tijd.

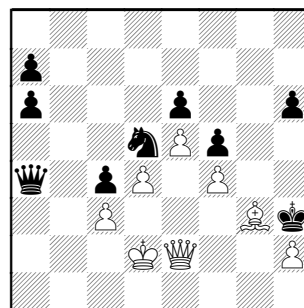
Ik speelde op bord 4 een interessante partij (zwart in een Caro-Kann doorschuifvariant met 4.g4) die wat langzaam op gang kwam. Mijn opponent (Hulshof) bracht een remiseaanbod op de 17^e zet, maar ik had niet het gevoel daarvoor naar Groningen te zijn gekomen en playing-teamcaptain Raymond de Rooij had geen bezwaar tegen doorspelen, dus voorzichtig doorlaveren.

De tijdnoed kwam en hij ruilde mijn mindere stuk af, waardoor ik een goede stelling kreeg. In plaats van dit solide (maar ja, wat is solide in tijdnoed?) uit te bouwen, zag ik ineens “het licht” in de vorm van een naar voren sprintende winnende

wandelkoning langs alle witte velden, waar zijn tot pion verworden zwarte loper mij in ieder geval nooit kwaad zou kunnen doen.

Helaas moet achteraf vastgesteld worden, dat het de ideale manier was om mij in het zwaard te storten of anders gezegd: bungeejumpen zonder touw.

Precies na 40 zetten was de volgende stelling ontstaan:

Ik had me er inmiddels mee verzoend, dat mijn heldhaftige wandeltocht in eeuwig schaak was verzand en bij mijn laatste zet (40. .. Kh3) remise aangeboden. Wit ging zitten denken en nog niet helemaal zeker van de 40^e zag hij ineens het matnet en speelde **41.Kel??**

Na 41. .. Da1+ 42.Kf2 is het inderdaad voor elkaar, maar ik ontdekte al snel dat **41. .. Pxc3!** een belangrijk veld (e2) van hem afpakte. En hoe langer ik naar de stelling keek, des te duidelijker werd het dat wit nu verloren staat!

Na 42.Dh5+ Kg2 is het over en het dame-eindspel na 42.Df1+ Kg4 43.h3+ Kxg3 44.Df2+ Kxh3 45.Df3+ Kh4 46.Dxc3 Db3 is uitzichtloos.

Hij produceerde nog **42.De3** en gaf het na **42. .. Dd1+** op (0-1).

Was dit al een gelukkige afloop, bleek naderhand, dat de beruchte Fritz er een winst voor wit uithaalde, nota bene vanuit dezelfde stelling!

Dat is dan 41.Df3! (dreigt 42.Lf2+ en mat volgt) Je hebt onderin (a2, b1) wat schaakjes, maar de witte koning loopt er naar de voor hem goede kant uit. Eenmaal op f of g1 aangekomen kan Le1+ zwart's schaak onderbreken en mat volgt spoedig.

Gelukkig voor het team en voor mij was deze winst net verscholen genoeg om niet ontdekt te

worden (anders is een 6-4 overwinning ineens 5-5) en was het natuurlijk grappig, dat er als het ware drie resultaten in één stelling bleken te zitten.

De terugweg was lang en gevarieerd: eerst een paar straten gewandeld, toen een paar straten met de bus, daarna het centrum in voor het eten plus andermaal een voettocht naar het station. 21.17 was geloof ik de tijd waarop we Groningen achter ons lieten. Gekeuvel en analyses wisselden elkaar af, en ook de coupés, want we stuitten later (bij Amersfoort) nog op een trein, bezaaid met housegangers op weg naar de RAI, waar ze die nacht zouden huishouden, voor zover ze dat nog niet gedaan

hadden... Onze groep ging langzaam uiteen op de verschillende stations in de buurt van Amsterdam.

Ik deed ergens nog iets verkeerd (goeie kans als onervaren treinreiziger) en kwam tenslotte in een boemel naar Uitgeest terecht, met een wat bizar publiek (oranje haar, jasjes met spijkers, lawaai) maar het liep goed af.

Het was inmiddels half één geworden toen ik arriveerde.

In Uitgeest resteerde nog een wandeling van een half uurtje naar mijn woonplek (Heemskerk), o.a. dwars door een verlaten weiland. Ik vond het allemaal prima; ik wist ook hoe anders zulke wandelingen zijn als je verloren hebt.